Рушив вітер ясенові віти,
Сколихнув шумку свою колиску.
А від сходу,
крізь запону листя, –
Повінь блиску.

Білі ружі тепло засіяли,
Розсвітився промінь на леваді.
Я не сам:
таємний дух зо мною
В давнім саді.

То сміється дзвінко за кущами,
То в алею за собою кличе;
Промайне і зникне десь обличчя
Таємниче.

І чого ти криєшся від мене?
Поєднаймо, мила, дружні руки
Та й біжімо разом на поплави
Та на луки.

Все поділим: золото полудня,
Коників чечекання томливе,
Пахощі рясної конюшини,
Вітру співи.

І поділим плюскіт вод прозорих
На піщаній замілі в затінні,
І піймаєм рибку тріпотливу
В баговинні.

Аж тоді, як місяцева дужка
Заясніє в небі голубому,

Ти повернеш в теплу сутінь саду.
Я – додому.